

тип управління, принципово орієнтований на формування і розвиток екологічного виробництва й екологічної культури, а також сфери життєдіяльності людини. Цей вид управління слід розглядати як комплексне й розраховане на перспективу входження екологічної компоненти в економічну політику.

Перехід до еколого-економічного управління з урахуванням впливу зовнішнього середовища, в т. ч. державного регулювання інноваційного розвитку, повинен здійснюватися при постійній взаємодії всіх суб'єктів господарювання і поєднувати в собі цілі загальної екологічної стратегії й методи управління, які найбільшою мірою відповідають еколого - економічному розвитку суспільства [3].

Таким чином, реформування системи еколого-економічного управління повинно передбачати взаємодію екологічних та економічних цілей у діяльності різних видів підприємств регіону шляхом вибору оптимальної екологічної стратегії. Вона повинна стати системою стабілізації і гармонізації, яка спрямована на подолання розладу і досягнення гармонії людини і природи, зменшує ризик забруднення навколишнього середовища і, відповідно, витрати на усунення його недоліків. Реформування в економіці забезпечить дотримання екологічних норм та правильне використання природних ресурсів, що уможливить розвиток промисловості без порушень законодавства та шкоди для суспільства.

Список використаних джерел

1. Крусір Г.В. Еколого - економічний механізм управління підприємством у ринкових умовах/ Г.В.Крусір, Н.К.Черно, Ю.О.Тітлова. – 383с.
2. Сизоненко О. А. Управління еколого-економічними процесами промислових підприємств. Електронний ресурс. Режим доступу: <http://buklib.net/books/22275/>
3. Садеков А. А. Механізм еколого-економічного управління підприємством: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня доктора економ. Наук: спец. 08.06.01 «Економіка, організація і управління підприємствами»/ А. А. Садеков. – Донецьк, 2002. – 28с.

Христина СТОЛЯР

Тернопільський національний економічний університет
м. Тернопіль
(науковий керівник: к.е.н., доцент, доцент кафедри менеджменту та публічного управління Васіна А.Ю.)

ОСНОВНІ НЕДОЛІКИ В ОРГАНІЗАЦІЇ СИСТЕМИ ЗАХИСТУ ПРАВ ДИТИНИ НА МІСЦЕВОМУ РІВНІ

В Україні сформовано систему органів державної влади й місцевого самоврядування, які покликані вирішувати питання забезпечення прав

дитини, а також сприяти запобіганню негативним явищам у дитячому середовищі. На обласному, міському та районному рівнях реалізацію державної політики у сфері захисту прав дітей, запобігання дитячій бездоглядності та безпритульності та координацію діяльності у сфері захисту прав дитини забезпечують служби у справах дітей [1]. На рівні територіальних громад соціальний захист та захист прав дітей забезпечують органи опіки та піклування, якими відповідно до цивільного законодавства є районні державні адміністрації, виконавчі органи міських, районних у містах, сільських, селищних рад.

Отже, система органів опіки та піклування в Україні складається з трьох рівнів:

- районний рівень – районні державні адміністрації;
- міський (районний у місті) рівень – виконавчі комітети міських, районних у містах рад;
- рівень села, селища – виконавчі комітети сільських, селищних рад.

Між різними рівнями органів опіки та піклування немає ієрархічної підпорядкованості, підзвітності, підконтрольності та належної взаємодії. Залежно від рівня, ці органи мають різний обсяг повноважень, хоча спостерігається часткове дублювання функцій, що призводить до конфлікту компетенції між органами опіки та піклування виконавчого рівня влади та місцевого самоврядування. На усіх рівнях функції захисту прав дітей та сімей фрагментарно розподілені між трьома структурами, діяльність яких тісно переплітається, дублюється та не має чітких меж.

На центральному рівні – Департаментом захисту прав дитини та усиновлення, Управлінням профілактики соціального сирітства та Департаментом сімейної, гендерної політики та протидії торгівлі людьми, що підпорядковуються Мінсоцполітики України. На місцевому рівні – між службами у справах дітей, департаментами (відділами, секторами) у справах сім'ї та молоді та центрами соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді.

Діяльність служб у справах дітей та центрів соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді спрямовується усіма вищеперерахованими структурними підрозділами Мінсоцполітики, що ускладнює координацію в зазначеній сфері та не сприяє виробленню спільного бачення та єдиного підходу до вирішення проблем.

Також негативно відображається на рівні взаємодії між службами у справах дітей та центрами соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді різна ієрархічна підпорядкованість цих структур. Так, служби у справах дітей є структурним підрозділом місцевих державних адміністрацій (виконавчих комітетів міських, районних у містах рад), а центри соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді – спеціальним закладом, діяльність якого спрямовується органами соціального захисту населення.

Водночас повноваження служб у справах дітей та центрів соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді є дуже близькими за своїм змістом. Так, служби у справах дітей здійснюють облік дітей, які опинились у складних життєвих обставинах, а центри соціальних служб – сімей, які опинились у складних життєвих обставинах, яким надають комплекс соціальних послуг. Отже, у полі зору служби у справах дітей та центру соціальних служб фактично перебувають ті ж самі сім'ї.

Усі важливі рішення стосовно дітей вирішуються на рівні районної державної адміністрації. Громада міста (за винятком міст обласного значення, де у складі виконкому є служба у справах дітей), села, селища залишається осторонь у вирішенні цих завдань. На жаль, блок питань, які стосуються захисту прав дитини на місцевому рівні, взагалі відсутній також у Концепції реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні, схваленій розпорядженням Кабінету Міністрів України від 1 квітня 2014 р. № 333-р [2].

Визначені чинною нормативно-правовою базою повноваження органів опіки та піклування спрямовані головним чином на захист окремої групи дітей – дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування. Поряд з цим поза увагою залишається захист дітей усіх категорій, а також конкретні функції з профілактики дитячої бездоглядності, безпритульності, соціального сирітства. Не сприяє якісному наданню управлінських послуг на рівні громад і відсутність у сільських радах окремих підрозділів, які забезпечують захист прав дитини [3]. Переважно, вирішення цих питань забезпечують голова та секретар ради, посади яких є виборними.

Виконання цих завдань залежить від суб'єктивних факторів, а саме від особистих якостей цих посадовців, їх свідомості та життєвої позиції, а відповідальність посадових осіб органів опіки та піклування за дії чи бездіяльність в цих напрямках є невизначеною.

На відміну від органів опіки та піклування районного рівня, при сільських та селищних радах чинним законодавством не передбачена діяльність дорадчих органів, хоча є практика функціонування при сільських та селищних радах громадських комісій (інспекцій) у справах дітей, які мають також дорадчий характер. Такі громадські формування створюються рішенням органу опіки та піклування. До їх складу входять педагоги, депутати, медичні працівники, представники батьківських комітетів, громадськості та правоохоронних органів [4, с. 21].

На наш погляд, врегулювання діяльності консультативно-дорадчих органів у справах дітей на рівні сільських та селищних рад сприяло б об'єднанню зусиль посадових осіб органів місцевого самоврядування та членів громади у вирішенні конкретних питань захисту прав дитини, а також прийняттю об'єктивних, зважених та неупереджених рішень в її найкращих інтересах.

Отже, вирішення завдань захисту прав дітей супроводжується дублюванням функцій та недостатньою наближеністю до споживачів соціальних послуг. Це суперечить міжнародним стандартам, відповідно до яких система соціальних послуг різним категоріям населення, в тому числі дітям і молоді, має ґрунтуватись на ефективних економічних та організаційних механізмах, здатних забезпечувати гнучкість для реагування на нагальні потреби користувачів, відповідність індивідуальним потребам, наближеність соціальних послуг до клієнтів і базування в громаді, спроможність послуг покращити якість їх життя.

Список використаних джерел

1. Про органи і служби у справах дітей та спеціальні установи у справах дітей [Електронний ресурс] : Закон України від 24 січня 1995 року № 20/95-ВР. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/>.

2. Про схвалення Концепції реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні [Електронний ресурс] : Розпорядження Кабінету Міністрів України від 1 квітня 2014 р. № 333-р. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/333-2014-p>.

3. Цибуліна І. В. Удосконалення структурно-функціонального забезпечення органів державної влади з надання послуг щодо захисту прав дитини [Електронний ресурс] / І. В. Цибуліна. – Режим доступу : <http://www.academy.gov.ua/ej/ej3/txts/SOCIALNA/02-CIBULINA.pdf>

4. Вакуленко О. В. Залучення місцевих громад до вирішення проблем дітей, сімей та молоді, які опинилися у складних життєвих обставинах: методичні рекомендації / О. В. Вакуленко, Н. М. Комарова, Н. Ф. Романова. – К. : Держсоцслужба, 2010. – 108 с.

Наталія СТОЛЯРЧУК

Тернопільський національний економічний університет
м. Тернопіль
(науковий керівник: к.е.н., доцент, доцент кафедри менеджменту та публічного управління Жуковська А.Ю.)

СУЧАСНІ ТЕХНОЛОГІЇ ПРИЙНЯТТЯ ТА РЕАЛІЗАЦІЇ УПРАВЛІНСЬКИХ РІШЕНЬ

У функціонуванні будь-якої організації є безліч важливих чинників і критеріїв, управлінські рішення є одними з них. Саме вони можуть вплинути на подальший стан керованої системи.

Управлінське рішення – результат альтернативної формалізації економічних, технологічних, соціально-психологічних, адміністративних методів менеджменту, на основі якого керуюча система організації безпосередньо впливає на керовану. Простіше кажучи, це певний результат після обдумування усіх «за» і «проти», висновків, дій чи намірів,